

vil naturligvis fremdeles ikke være noget til hinder for, at en landinspektør, når særlige forhold er til stede, indsender en udstykningssag, hvor den fornødne godkendelse fra en underordnet myndighed ikke har kunnet opnås, til matrikeldirektoratet med en nærmere redegørelse for forholdet, således at direktoratet eventuelt kan optage forhandling med vedkommende centrale overordnede myndighed, jfr. herved formuleringen af § 1, stk. 1, og § 6, stk. 2, i udkastet til bekendtgørelse, side 24 og 25 i betænkningen, samt på side 30-31 i udkastet til skema til erklæring fra kommunalbestyrelsen.

Set i forhold til de hidtil gældende regler er der således alene tale om en udvidelse af de forskellige myndigheders muligheder for at modsætte sig udstykning ved den i § 2 foreslåede udvidede adgang til at nægte approbation på udstykning. Om dette forhold henvises til besvarelsen af spørgsmål 1.

En indskrænkning af den såkaldte „veto-ret“ måtte i givet fald ske gennem en ændring på andre lovområder.

Ad 7. I § 5 i matrikelkommissionens udkast til bekendtgørelse, side 25 i betænkningen, er optaget en bestemmelse om, at udstykningssager, der forelægges de dér omhandlede myndigheder, skal behandles uden unødigt forsinkelse.

Det har i kommissionen været overvejet at gøre det til en pligt for myndighederne at give ansøgeren underretning om årsagen i tilfælde, hvor erklæring ikke kan afgives inden for et fastsat kortere tidsrum, f. eks. 14 dage. Imidlertid viser erfaringen, at det i mange tilfælde vil være særdeles vanskeligt for myndighederne at overholde en sådan frist, bl. a. fordi der ofte skal træffes aftaler med andre myndigheder eller forhandles til anden side, og også fordi kommunalbestyrelser og amtsråd i almindelighed kun holder møder med visse faste mellemrum. En bestemmelse om, at ansøgeren skulle underrettes om årsagen til, at sagens behandling ikke kunne afsluttes inden for den fastsatte tidsfrist, ville således kunne medføre en forøget administration i forbindelse med sagens ekspedition.

Det kan nævnes, at amtsrådenes administrationsvedtægter efter byggeloven indeholder en bestemmelse om, at andragender, som i henhold til byggelovens § 5, stk. 5,

forelægges amtsrådet, almindeligvis skal tilbagesendes til landinspektøren med meddelelse om amtsrådets beslutning inden 14 dage efter modtagelsen.

Endelig skal nævnes, at matrikeldirektoratet har haft en aftale med statsministeriet om, at udstykningssager i områder, hvor der i medfør af lovbekendtgørelse nr. 106 af 21. marts 1959 om naturfredning var nedsat fredningsplanudvalg, skulle indsendes til matrikeldirektoratet gennem vedkommende fredningsplanudvalg til orientering for udvalget. Fredningsplanudvalget skulle sørge for sagens videresendelse til matrikeldirektoratet i løbet af en uge. Reglen om videresendelse i løbet af en uge er dog bortfaldet i forbindelse med den omlægning af udstykningssagernes ekspedition, som er sket ved bestemmelserne i cirkulære af 6. februar 1962, se side 87 i betænkningen.

Ad 8. Som anført ved besvarelsen af spørgsmål 5 ønsker landbrugsministeriet ikke at udvide kredsen af myndigheder, der skal høres, og bestemmelsen er, som det ligeledes er nævnt, udformet som en bemyndigelse for at undgå ændringer i udstykningsloven, hvis der af hensyn til nye lovbestemmelser af regulerende eller planlægningsmæssig karakter stilles krav om, at matrikeldirektoratet ved behandlingen af udstykningssager skal føre kontrol med overholdelse af disse nye lovbestemmelser på grundlag af erklæringer ved vedkommende lokale myndigheder.

Ad 9. Reglerne om fordeling ved udstykning af halvårlig ydelse for tiende efter lov nr. 100 af 15. maj 1903 er fastsat ved denne lovs § 32 og optaget i udstykningslovens § 6, stk. 3, overensstemmende hermed. Der har for et par år siden været rejst spørgsmål om afvikling af ydelserne ved indbetaling af restafløsningssummerne til tiendebanken, men spørgsmålet bortfaldt som følge af, at ydelserne for en del sogne udløber i år og vil være bortfaldet for alle sogne i løbet af 10 år, bortset fra Sønderjylland, hvor afløsningen er sket i henhold til lov nr. 129 af 4. april 1928 og derfor ikke vil være færdigafviklet før 1984. Ændring af nævnte bestemmelse i udstykningsloven, således at mindstebeløbet 25 øre forhøjes til 1. kr., hvilket vil bevirke, at meget færre parceller får tildelt halvårlig ydelse, vil næppe være betænkelig.